

עפ"ת 17880/10/14 - מנסי חאלד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 17880-10-14 חאלד נ' מדינת ישראל
30 אוקטובר 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
מנסי חאלד
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער - עוה"ד ליאור גולן ואורן חקון

ב"כ המשיבה - עו"ד טל בנאי-גת

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער אדם שאיננו מורשה לנהוג. מעולם לא קיבל רישיון נהיגה.

נהג רכב ביום 06.05.11 ברח' הרכבת בת"א, נהג בקלות ראש, נרדם תוך כדי נהיגה, איבד שליטה ברכב, פגע במעקה בטיחות ובעץ. הרכב התהפך והמערער נשא רגליו ונמלט מן המקום.

המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירות של נהיגה בקלות ראש במצב השולל שליטה ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח תקף.

בית משפט קמא, לאחר הטענות לעונש, בגזר דינו, קבע על-פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, כי מתחם הענישה ההולם הוא עונש מאסר הנע בין מאסר מותנה למאסר בפועל למשך שנה יחד עם עונשים נלווים ולאחר שבחן את הענישה הקונקרטית המתאימה, בנסיבות, גזר למערער עונש מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות למשך חמישה חודשים, פסילה בפועל מלקבל רישיון נהיגה ל-18 חודשים, קנס ומאסר ופסילה מותנים.

הערעור הוא על חומרת העונש, בעיקר חציו של המערער מופנים נגד הענישה שעליו לרצות עונש מאסר בפועל בדרך

של עבודות שירות

ב"כ המערער סבור, כך אמר בדיון עתה וכך גם כתב בהודעת הערעור, שבית משפט קמא לא טעה בתחמו את מתחם הענישה ההולמת, אלא טעה בבחירת העונש בתוך המתחם שהוטל על המערער ואומר, שכבר דברים אלה של ב"כ המערער יוצרים קושי לערכאת הערעור להתערב בערכאה הדיונית.

ההלכה היא, כידוע, באשר להתערבות ערכאת הערעור בענישה המוטלת על-ידי הערכאה הדיונית היא כנאמר למשל בע"פ 512/13, פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 04.12.13): **"נקודת המוצא בסוגיה שלפנינו נשענת על ההלכה, לפיה, ככלל - אל לה לערכאת הערעור להתערב בעונש שהשיתה הערכאה הדיונית, אלא אם כן מדבר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, או כאשר ניתנות נסיבות מיוחדות המצדיקות את הדבר. הנה כי כן, התערבות במידת העונש תיעשה על-ידי ערכאת הערעור אם "הערכאה הדיונית נכשלה בטעות, או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות..."**

אם מוסכם שמתחם הענישה נכון, אזי התערבות ערכאת הערעור בענישה במסגרת המתחם מעצם טיבה תהיה התערבות הסותרת את ההלכה. אומר, שלא מצאתי שבית המשפט העליון קבע כך, אך הנני סבור שיש ממש בקביעתי זו.

לגופו של עניין בתיק הנוכחי, לא מצאתי שבית משפט קמא טעה ברכיב כלשהו בענישה שהטיל על המערער. מי שנותן לעצמו חירות לנהוג ברכב כאשר מעולם לא קיבל רישיון נהיגה, כאשר הוא עושה זאת כאשר יודע הוא שאין הוא מסוגל לנהוג, בלי קשר לשאלת רישיון הנהיגה, ושהוא נרדם תוך כדי כך, מהווה פצצה מתקתקת, מהווה סכנה לחיי עוברי הדרך, לרבות חייו שלו, ולכן עונש מאסר של חמישה חודשים לריצוי בעבודות שירות הוא עונש מידתי שאין להתערב בו.

עם זאת, הערה לי לבית משפט קמא - הוראת סעיף 51ב'(א)(ב)(1) לחוק העונשין קובעת כהאי לישנה: **"בית משפט לא יחליט, כאמור... (על ריצוי מאסר בעבודות שירות) ... בית משפט קיבל, לפני מתן גזר הדין, חוות דעת מטעם הממונה..."**

במקרה שבפנינו, בית משפט קמא גזר למערער עונש של חמישה חודשי מאסר שאפשר שירוצו בעבודות שירות, ורק אז ביקש חוות דעת ולא כך יש לנהוג. היום, בתיקון שנעשה לאחרונה בחוק העונשין, אין מדובר בדרך הטובה והנכונה יותר, אלא בהוראת המחוקק.

הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 16.11.14 במקום ובזמן כפי שקבע בית משפט קמא.

ניתן והודע היום, ו' מרחשוון
התשע"ה, 30/10/2014, במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד עלידינופרדויד